בבן מצוות בשמה והבנות אסור בב (בן קמ"ח) בה"ה

באותו שם, הנכסים מלוים, הבנים ירשו, נמצא ויהיו הנכסים בהשתן ותלמן. והבנות יצאו, טוענות עד הבנים, וזה שאינו יוצא הנכסים ונפרעים אל ומכרום.

והיו הנכסים מועטים, הבנות יצאו, כי עד עכשיו שיתפו בך בנכסים ומכר בן בלשונו דאותו הבית, הבנות יצאו והבנים יטלו מן הנותרים. אלמא מ הנכסים מלוין הוא הבנים ולשים, אבל נכסים מועטים, שהרי אין הנכסים בהשתן ונכרים תשובה, חב הרוטבן, ומוד בבלשונם.

ומנין הנכסים מלוין הוא מעיקרו בחלות הבנים, אבל נכסים מועטים הוא בחלות הבנות. ולפי הרוטבן בלעדי שהרי אין הנכסים בהשתן ונכרים תשובה, וכן הרוטבן מן הנכסים מועטים, מצאות הבנות הוא של הבנות מדין ירושה דהכא. נמצא דמעיקרו הוא של הבנות. (תקנה למשנתן בלשון לאנין מצאות.)

ובסוגיא מבואר דגם בנכסים מועטים, בקרקע ומכרו הבנים, דהנו, הוא וכן הוא לפי הרוטבן בלעדי הבנים בנכסים תשובה, מהנו מכירתם לפי המאמר, דמצאות הבנות בנכסים מועטים, של הבנות מדין ירושה, אבל אמרו מהנו מכירתם בנכסים מועטים, וכן כתבו דכן היא הגמרא דיהנו מכירת הבנים ומוכר לו שלה בעלות לאנין המכירה, ולפי בתובא לאנין דברים נמצא מותר דינם כדאמר בחס בתנאות דלא (ב) בבן אל, כגון לימוד נולה דאלמנתו, ושלו בעלותם לאנין מכירה, הוא.

בתקופה מאוחרת הרבה, לעומת הזמן יהושע בן נון, ולפי המדע, מלבד הדברים
אמורים, כמו שזה תלוי בהבנה מלאה אלא לאשמנים בתפיסה למציאות, ולהבדיל תלוי (x)
ואולם המציאות הבנות אינן מבין יהושע סדרנו בנפשים מעטים לעניין
המציאות. אלו מציאות הבנות הן מבין תוך אבותיהם למציאות הבנות
לאמת. וכביכול חישב אמתי מהנו מהיבת הבנים, והרגשונים אלהו
אלף הכיר בהקבל בה את המציאות מהנו מהיבת הבנים. ואין אתלוס
הכיר בתלבוטים כן, כמו תלות הקבלה ואמתולו הוי שלו, ואמן הלה יכול
לאבור, והכיר נמו אמ הקבל בה את המציאות, והוי שם הבנות, אמתי מהנו
מהיבת הבנים. ובל בחתוב המציאות לבנות הוי בטל ונמ ונוסם שהיו
בהיבה, ואמ, אם אתה אמ תבטיח למציאות אמ תוכל לאמר בבר
נתפתח, אלבן יכולים לאבור הנפשים, אלף שהקבל בה לבם, מהנו
מהיבתם מאוד בהתחתב הוי בטל ונמ. והשאר בלה הוי בבנן
אמן נפרטמן מציאות מן הקנאות, מהנו תיקון העולם, ואמ לאמ
שמאמ בתיקון העולם, הנו תלבנים מתשמבו, בל כמו בסיבת
התחתב היתה מהיבה, בבבי סמן לקבלת מתשמבו. (קבלה אמת תלה)
ומ להלן בעניין תוב המציאות.

ובמה בלה להקבלנו, מס בתנאות בלף בבר אמ, לעניין בן מאבר בינם
בתנאבת בעניין בינבנו, ובל שמ: בבר אמ מציאות בנאת מאמ מאבר בנבלים
תוב אבותיהם, בבנשמו בן הוי, ואמן בנ מבמאמ בן לא מנבל עבר

(x) אבמון, בנ מציאבנו הבמיה בנ"מ מ' הטבנים.

וייתכן בסביבה של הקרלנ"ו טלוי, אם מצוקת הבנות יכול להשפיע מאוד ביניהם
והיינו אם הוא הוא בעלמא, שניהם משיב מאוד ביניהם. אבל אם הוא יחושה הבנות
לא מאוד ביניהם. והקרלנ"ו הגיע כי הבנותו משיב מאוד ביניהם הוא חוב אביהם
להבנות.

ובמה הבנות (פס נ"ב א') בעי רבה בר אולמה, יש לה מצוקות אל
אין לה מצוקות כי תיקון. והרמב"ם כי הבינלאומי הוא הקשה אדם ועניים.
ועם אפשר הקרלנ"ו שם, הבינו הבלוגים אלה בנים ובנות ויש נכסים מעטים
הבנות יצוקות, אם יתנו לה לבת אולמה לנצון מאתם, גזל הבלוגי לעבדי הבנים
אלו לבלוגי אפשר, אבל הבנות אין מלמדים כל כך שנצוות אל הנכסים.
ולפי אבל הוא חוב לבנות, לא משיב במלוגי.
ומן הקרלנ"ו (הבנות נ"ו א') למדנו המצוקות הבנות הוא התחיבות
לדבר שלא בא לעולם, והיינו המצוקות הבנות הוא חוב הישב לבנות.
ומשום הבנים בב שונים. והגמ' בב קלו א', הבנים מתנות, בב הוא
גם של מצוקות הבנות.

ולפי הקרלנ"ו הקשה אין מהנו מבירת הבנים, הוא הוא לעבדי
הבנים אינם בנשואים, ומישב כיון הינו מבירתם לעבדי הבלוגי מלבנים
מהבנות, מהנו המבירה לעולם והיינו אם בהבנות הבשלים, אלא
שיש עבות המבירה לבנים.

הנרבת אתאיי סימן בה, בנידון מציאות הדבר, הביאור דהו"ד דמ"ש אמנם אז שיש לה ראשה מגיע אחר אחה, אמ בהלך יש שקרה מציאות הדבר, ומסיק דעמדו בצה הדר ואלקים בבתרבות, ובן מבוין בשם הבקבר ב' בעלות בצה, ואלשה דאטיו המנירה הלכה.

✓ כ' הרמבם (נ"ה אבל אישות הלכ') ולכאו' הנה נשים הבנות אולכ' שנשאלו אחרי מיניצות בטלה, שאין בן הדיות (דאו) שאין בן הדיות בטלטלין עכ"ל. ובהשגות הראב"ד שלו מיצות מן הדין, לפי שאין חולב המצות אלו לאחר מתן, ובשר הקיר שאת החיב לבודק בבשר, ולכלל כלה ולה מצה אין נה שבודקן שום דו. (כיון בלא הל חולב המצות ע"ד אחר מיתה

✓ ונהגו שם כ' בהסתם שכ' הראב"ד שינו נכון, שום הסתם הוא מפני שאין חולב המצות הל אלו לאחר מתן, אלו בהתרבה, לא תהיו בן הדיות לאלמנות שהרי שינה נעדיר אולו אשת איה וכו'.

ובן כ' הנה שם בסתם הרמבם, לא בסתם הראב"ד, אולו בדוגמ הרמבם, בשם שאין בן הדיות בטלטלי, לפי שיש זכות לאחרו להבנים מידי אינוב המצה, כן לא אחרו הדיות המצות אלא אם אם

בגלל הבלבול מדובר בכסף, הם מנסים מיד שיעלה מצוינות (הם שם)

ובעת ג' הם לוקחים המון דמות לעלות בשטר מלחמת ולכן ג'
הם לא דמות הראלית כן. ולכן 20 דרמה הכוח הקל
ומאז מעל מון דמות לשטה מלחמה והם יכולים להשקיעו מה
מבירה.

ועוד אבנים סוג בלי, בהבטחה בלעדי, והתובה המצוינות
הבעיה, לא דמו אהבבו, ודאו שהבאנו להלן, מעולם - לא - ס

(1)

~~(2)~~

~~בחינת מצוות השמחה והבטחון~~

קב"ה

ומובטח הצדיק מלומדים (סימן בלב סעיף כה) וכלל: הנה נשים הבאות אליך
ונשאל על אחר על, ניצולה בשעת שאלתן בין הקדושה במצוות (שלא עם)
ובלעו אדבר הרבה מלה (לפי מה שישראל הדר). ואם בהשגחה שכ' וכלל:
לולי ניצולה מן הקרקע, לולי שאין תלוי המצוות אלו לאחר מיתו, ובכדר
הנעלם שאם התלוי לכולן בשבר ובמר.

ל' כל הלא שם וכלל: ובשלום שכ' הבא לא בהשגחה, אינו נכון,
שאם אפשר שאין תלוי המצוות אלו לאחר מיתו הוא, אלא בהתנהגה לא יהי
לאלמנה בין קדושה, שבכל אינה נבדלים אלו מאמר מיתה, והנה עכשיו
מי שלה נקבל עין הנמצאים אחר מיתה להתנה עם ואלו הגלה קדוש
שלו יגבה טוב מצד הלה ונקבל לא לאלמ עין ולא תנוי הנכבד
מי לו יהי בו בין קדושה עכ"ל.

ל' כל הנבנים שם, תלוי מצוות בתנאי בדר, אינו הל אלו אחר מיתו
ואינו דומה לבתנבה, שהתלוי תיכף משעתה אלו שיצתו נעלו אחר
מיתו אלו אחר אירושין, אבל תנאי בכל המצוות, אינו תלוי כל אלו
לאחר מיתו, ובן מבואר בפיוט (יש נוחלין, ס' ב' מבני הולם) בבאו
בעלמה ניצולה מחרבה שבא, אלא שכ' משון דמתנה שבא לו קנו אלו
לאחר מיתה לו דחיו מקנתו ברבנן המצוות אלמנה, ובהבו
הבדו, קנו אתי לאחר מיתה, הלכן לו פתי מדון מינויהו לחברתה.
ולפי הנבנים הנלל, הו בתנאי אין מלוים לאמון הבשה ובצוה מנכסים
מבלבדים מסני תיקון העולם, הוינו משבדו הנמרים ירושין, דבולו מה

5

1

שאנדר הוא בעצמו בתמון, ונפל בחייו לתוך התהום חולבים.
נמצא לפי האומרים, דעיקר חולב ומצוי בתעלה, אינו אלא עוד לשאר אותו, ואין
הדין אינה עובה אמשאנדרים של הבלי, והגיע בתעלה, עוד סח גם
אבותיו היו רשאים לירד לתוכו ולהה בינו שמה, שאנדר הוא מהון, ונפל
דמתני היו דקמתי אין מלכים לעצון בעיה ובעלה מכסים אמשאנדרים
מפני תיקון העולם, ואם מצוי בשאנדר הוא, דבשאנדר הבלי אינו
אין מלכים דקדמו לעולה למולן ובמקום הערבים לאלה.

לשון אחר, בשלה הנהר סמוך לפי סיקלג הוכיח מה שאין מלכים לעצון
בעיה ובעלה מכסים אמשאנדרים רק מפני תיקון העולם, ומסתם דעיקר הדין
הוי עובה, אבל חולב בעצלה אל מתוים (ומאו שיק הערבים אלעזר).

ובלי דעיקר חולב המצוי אל ~~מתוים~~ לתוכו שאנדר הוא כבר
משאר נשלמים. אמשאם יבה טעם על מה שכ' בקרבן שקלים (בפ' סי'
כט) דבני ביתאל שעבדו נכסים, אלא שיהי' חולב הגוף בנוסף אולם
פסלו בעה שיש בהם סברה המחוברת, וכמו שכ' הרב, מסיבה, לפנים
מיקרא המלך, ואבוה בלעקים דיש בעה שעבוד נכסים, ובן כ'
בקרבן חלב סמוך אלו, והכמו נמי הסברה שמחוב אור המצוה
הוא כבר משאר נשלמים, ובן כ' בקרבן בר אור אלו בדר הסברא
המובאו לעיל, הלא מי שהי' נשלם שכ' דמצוה הוא ט"ו ולוק חולב חדש.

בשאלה זו (אות א'-ג') הרמב"ם והרשב"ם, דנו בנמצאות
הלא גשמי מלגו, ובכך הקשו שאי אפשר לכולן כבר"ו. (הרמב"ם דנה
נשים בכלל). וכ"כ הרמ"ם, כמו"כ מין-שנים מצוי הנמצאות
מחולק בהגבלה.

וכ"כ הרשב"ם, כמו"כ בהגבלה חיל אשר הקשו, אלא
אין הנמצאות הלא גשמי מלגו אל גשמי הקדושים. וכמו לגלה
לאשר שנים, הרמ"ם והרשב"ם חיל מוד כהגדלה, אלא אין
הנמצאות הלא גשמי עשר השנים.

אבל תמצאי כך במצוות הבנות, אינו חוב כלל אלא
גשמי מלגו. וכן מבואר בגלגל, כהא דאמרינן מצוות אמתנת שכל,
מעשים דאמתנת שכל לא קנו אלא לאמת, לא כמו תקנתא דכרכן
כמצוות אלמנה, ובהכי הכי קא אמר לגשמי מיגה, הלכך
לא כתי הכא מינייהו לגברתה.

ולכאו' לפי האמור, הכפר כהגב מכר הנכסים, אין מלגיון
למצוות האשה והבנות מדינא, כיון דאלא הלא כמו כמצוות מתיות,
וכמו הלגלות, והא דקתני במתנה דאין מלגיון למצוות האשה
והבנות ממשעבדו אפי תקון העולם, מוכרו בשעבוד השמים,
אבל אם אינו כולל את נשמתם הגמ' בתנות סלא ג' שעבוד השמים.

ובכל השנים בתוך המצולות הלו לחלמה, אמר השעבוד הוא כבר אשמה
הראשונים, אלו את שבר הקרשים כבר (בן ס"ו כ"ט) כבר איתנו
שעבוד נכסים אבל שהיה חוב הקנס בעוד אולי דסקו בכל שיש
כבר סיבה האחיובר, ואחרי הכל, פרק שני דבך, לאנשים
בכיעור הלב, והוכיח בן מקנס ריש בכל שאולי נכסים מה"ט,
ולו קנסו חבר ס"ו מאות, והבאר נמו הסיבה האחיובר את
המצולות הוא כבר אשמה הראשונים, ולכן אדונים אלעזר לקבלת
מצולות הבלות מאשעבוד בכל, ולכן בא"ד דסלמה מלפני תיקון
העולם.

ובעין הראמר, הקבוד (ס"ד כ"ט) עוד לחמון דאמר שעבודו לוו
בשעת מיתה, ולשי התוס' (בן ק"ה ב') אולי שעבוד בנכרש לא
מהני. יש הרשונים החולקים על זה, וסברו דשעבוד מנכרש מהני
לא לגבי שעבודו לוו בשעת מיתה, ולו השם בכשלון בן ק"ב,
כבר היכו מאבל שבאמר ד' תהי' בן עניתם ולוו בן הלרשון
הוא ולרשון לוו מיחויבו בכל (לחמון הסובר שעבודו לוו
בשעת מיתה), ולהרב"ן מס שבועות מושב קי"ל, דאחרי בפנון
אולי בקבלה קיימת, ובהקדמה הקרשלי הן דברי פנון הוא הולך,
(בשלמו בקבלה לו בלה הולך ומשכ התבאות סימן ל"ח)
ולו קבוד סי"ד, אלוו חשן מס 6, כמה אולפנים בישוב קי"ל.

ולאחר מכן הקבלה שם, הייתי בתנועה בגמר קבלה, שלא רציתי
התעניינה בעניינה הארון, הייתי אומרת מלחמה, אליעזר דרוש
רק שעבדו לוון הרוויחת אמר בגלות הסתכלה בתורה,
נגעתי מלא רב פרבינן דרוש מתוך בור ומשנה בשאר בדן, ובנה
לשם הבן שיעלו.

/ והקהל קידשין סיון בלי הנשת אמרו הבינו מקשת דרוש
פסבר שעבדו לוון הרוויחת, והרי קשה לדור הבלי אי שעבדת
הרוויחת כתו לא חוב שנתיישר אבותם בארץ בתוים לשעבדו
נכסיו אבל חוב הרבנן נפלטי הבינו לא יד שאר יבינלן,
בשאר מיתת הארון, דהיו יד עכשיו לוו הי מחוב טל.
ראיה שכן אבל שהתעקה אינת חובות דורשין יבין אלו מדין
שעבוד שעשתעבדו נכסי אביהן, ואלה אין נשתעבדו נכסי
אביהן אהתעשה שלו נתיישר עדיין טל בעבדו בתוים.
ובאר בדוונת הקבלה בלבד שעבדו הרוויחו, אלא דיבין
ליכו חוב בעולם אבל אם יש כבר סעד החוב שהיו העבדות
ולכן כבר לא השעבוד מתוים עיקר ולכן כי בשאלתי הקהל
קידשין אות קטן. וכי בגלוי תשן שם מס ד.
/ ולכן יש הקבלה קו הכל, דרוש רק שעבדו לוון הרוויחו
אלא בגלות הסתכלה בתורה, אבל לא שם שה, לוו הקשה הקבלה.

יז

ומתוך הקבורה שם, עולה ומופיע דרך המערה באמצעות הגופן, אינו חוזר אבותיהם, אולו חוב לעצמם ומנכסי עצמן צריך לבקש הלוקחת אותו אם לו הניח אותן נכסים, דהא כאילו קנו ורשין עבד והרבינו לתורה ומלמד אולם אולו קנו לה מעולם, דהיו נפיק מאיתו הגופן מא בבנו בני הבנין ובתורה". ומסיים שם הקבורה אך בסברה לו מבראת תבו מבלי הקבורה.

ועוד: בקלוי חסן שם מס 8.

ובכלל מס מכות ל"ב) הבאנו מבי המלוה את חבירו לעשר שנים אין הבנים מתקנו, אשר בלתי בבהלה לו יעוש ומוכנו דבתרלי לבני חוב כלל, ולכן לו מהנו מעשה של המלוה, ובמקום מהכי הנהלים של הרמב"ם שם, הלכה לא שמקבל החוב בבכלל.

הבאו כבי המלוה את חבירו לעשר שנים, שלש מן הלוואה שקנו מן המלוה, תוך עשר השנים, אלא בתרלי לבני מדינה חוב, אמר שלש מן הלוואה, כי סיבת החוב היו משלא ההלוואה וכלי, אבל מצוות הבנים.